

MORSARV

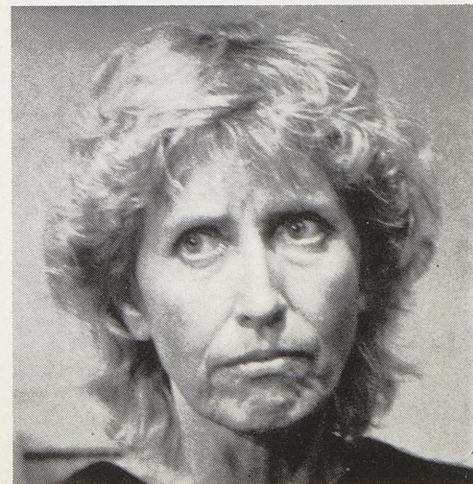
av Catherine Hayes

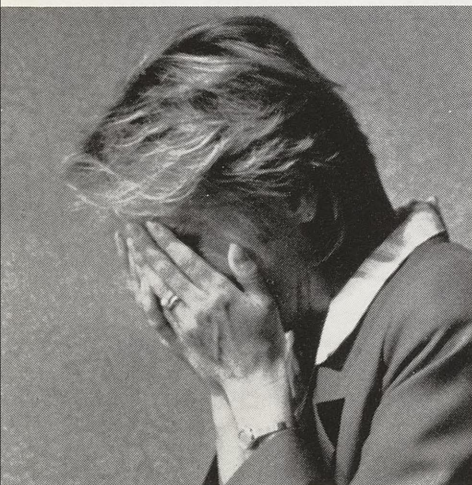
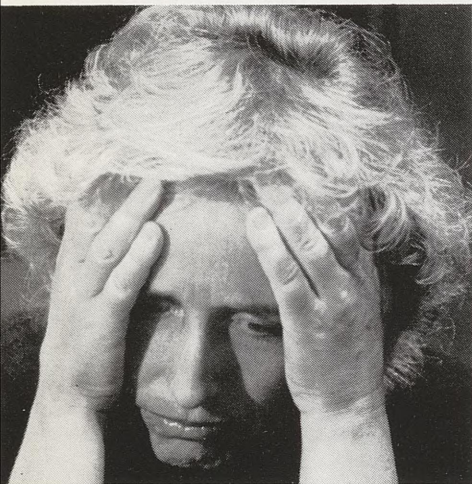
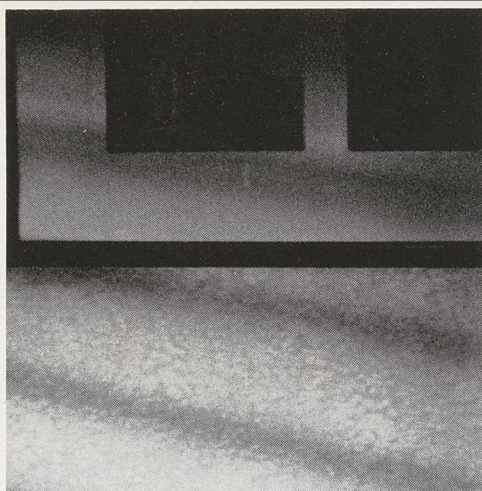

Trøndelag Teater 85-86

TEATRET

TEATERLOFTET

MORSARV

(SKIRMISHES)

av Catherine Hayes

Oversatt av Otto Homlung

Regi
Scenografi og kostymer
Masker og parykker
Lys

Geir Sveaass
Alistair Powell
Sven Henriksen
Elin Viken

De som er med:

Jean
Rita
Moren

Gerdi Schjelderup
Helle Ottesen
Eva Lunde

Teknisk ansvarlig/rekvisitør Nils Johan Aarbu
Sufflør Anni Lauritzen
Lyd Jan-Emil Indergaard
Frisør Ingeborg Hopshaug/
Else Fremstad
Foto fra prøvene Roar Øhlander

NORGESPREMIERE 5. SEPTEMBER 1985

Rettigheter: Nordiska Teaterförlaget/Edition Wilhelm Hansen

CATHERINE HAYES

Catherine Hayes er 36 år gammel, og bosatt i fødebyen Liverpool, hvor hun underviser i fransk. Hun begynte å skrive dramatik i 1975, og hennes første stykke – en enakter – ble oppført på Liverpool Playhouse som en del av kabaretforestillingen «Merseyside Miscellany». Siden den gang er tre av hennes helaftens skuespill oppført på dette teatret: «Jason, Gin and Southport» i 1978, «Little Sandra» i 1980 og «Skirmishes» (MORSARV), som hadde urpremiere den 5. april 1981.

Catherine Hayes var husdramatiker på Liverpool Playhouse i sesongen 1980/81 – i et «forfatterforsøksprosjekt» som var støttet av TV-selskapet Thames. Thames filmet også «Morsarv», som ble sendt i fjernsyn i 1982.

Catherine Hayes har også skrevet skuespill for radio, men det var først med «Morsarv» at hun for alvor slo igjennom som dramatiker. Dette stykket har med stor suksess vært spilt i London, i Coventry og i Leicester. Utenfor England har det vært oppført i New York, München, Berlin, Dublin, København – og i Israel og på New Zealand. Hennes siste skuespill, «Not Waving», hadde premiere i Edinburg i 1982, og hun skriver for tiden på et nytt stykke for Hampstead Theatre i London.

SITUASJONEN HAR VI FELLES

Noen av teatrets verste fiender er trender, motebølger og mediafolk som ser på kulturlivet som en strøm av nye matretter det gjelder å svelge ned før alle andre, for deretter matleie å vente på noe nytt.

Forbruket av temaer er uhyggelig stort. Det betyr ikke så mye hva som er viktig, bare det er nytt.

Heldigvis er ikke vi profesjonelle kulturkonsumenter alltid på linje med vanlige folks mer åpne opplevelseskanaler inn mot den spontane kunstopplevelse.

De er ikke så opptatt av ny form eller at tankene nødvendigvis er nye. God bruksdramatik kan gi en

fin teateropplevelse. Og ut fra et lite ensemble med stor aktivitet har vi plukket tre av teatrets fineste skuespillerinner og plassert dem i en situasjon vi alle på et eller annet tidspunkt i våre liv må ta stilling til.

Nesten alle har vi søsken; og alle bærer vi på en arv vi har fått gjennom foreldre, på godt og ondt, ikke bare økonomisk, men først og fremst mentalt. De fleste sliter med det hele livet. Alle har opplevd eller vil komme til å måtte ta stilling til sin egen mors død. Noen flykter fra det, eller gjennomlever det slik at det kan bli en positiv opplevelse. Men situasjonen har vi alle felles. Den slipper vi ikke unna.

Otto Homlung
Teatersjef